

Nájemkyně bytu, o nějž jde, byla dopravena do ústavu pro choromyslné a zanechala v bytě malé děti. Se svolením opatrovnického soudu navrátil se do bytu rozvedený manžel nájemkyně a ujal se opatrování dětí. Žaloba pronajímatele bytu proti manželovi o vyklizení bytu, ježto prý ho žalovaný užívá bez důvodu, byla zamítnuta soudy v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Jest pravda, že žalovaný není ani nájemcem ani podnájemcem bytu, jehož vyklizení domáhá se žalující strana. Ale dovolání přezírá, že žalovaný neužívá bytu mocí vlastního práva, nýbrž mocí nájemních práv své manželky, která v červnu 1926 byla dodána do ústavu choromyslných, zanechavši v bytě tři malé děti ve stáří od 2 do 6 let, jimž v každém případě dostati se musí náležitého opatrování. Jelikož manželka žalovaného potřebné opatření učiniti nemohla, což uznává samo dovolání, bylo na žalovaném jako na otci dítek (§ 139 obč. zák.), by se jich ujal a zařídil, čeho bylo třeba. Pokládá-li žalovaný za správné a účelné, by děti osobně opatroval a o ně pečoval, a nastěhoval-li se za tímto účelem a to dokonce za schválení opatrovnického soudu do bytu své choromyslné manželky, není osobou cizí, jak mylně za to má dovolání, nýbrž osobou pověřenou opatrováním dětí, zanechaných v bytě bez dozoru a péče, a jest proto oprávněn užívati bytu, pokud se týče v něm se zdržovati právě tak, jako každá jiná tímto úkolem pověřená osoba. Naprosto nepadá na váhu, že pověření nestalo se samou nájemnicí, která tehdy vůbec nebyla způsobilá k právním jednáním, když za ni jednal žalovaný jako její opatrovník za schválení soudu, a zejména nezáleží na tom, že manželé jsou rozvedeni od stolu a lože, neboť tím nezanikl poměr otce k dětem, jež podle dohody manželů zůstati měly ve výchově matčině. Že žaloba byla zamítnuta jen pro tentokráte, nestalo se na úkor žalobců.

Čís. 6996.

V řízení o určení odškodného za nájemné ze zabraných místností podle §u 7 zákona ze dne 3. dubna 1919, čís. 189 sb. z. a n. jest nepřipustným dovolací rekurs do rozhodnutí soudu druhé stolice o útratách. Útraty vyjádření odpůrců na nepřipustný dovolací rekurs, v němž byla nepřipustnost namítána, jest přisouditi.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1927, R I 35/27.)

Do usnesení rekursního soudu, jímž bylo částečně změněno usnesení prvního soudu, určující odškodné za nájemné ze zabraných místností podle §u 7 zákona ze dne 3. dubna 1919, čís. 189 sb. z. a n., podal dovolací rekurs erár. N e j v y š š í s o u d dovolací rekurs eráru odmítl a přisoudil odpůrcům útraty jich vyjádření.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs jest, jak odpůrci namítli, nepřipustný. Po jeho zpět-
vzetí do části napadeného usnesení týkající se určení odškodného za
nájemné ze zabraných místností (§ 7 zákona ze dne 3. dubna 1919, čís.
189 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 9. dubna 1920, čís. 295 sb. z. a n.)
směřuje dovolací rekurs již jenom proti výroku napadeného usnesení
o útratách. Pro řízení ohledně odškodnění ve smyslu § 7 uvedeného zá-
kona čís. 189/19 platí podle § 24 zákona o vyvlastnění ze dne 18. února
1878, čís. 30 ř. zák., jehož §§ 22 a násl. jest v dotyčném řízení použití,
zásady řízení nesporného. V § 44 zákona čís. 30/1878 jest sice zvláštní
ustanovení ohledně povinností o náhradě útrat, ale jinak, najmě ohledně
opravných prostředků, proti výroku o útratách zákon ze dne 18. února
1878, čís. 30 ř. zák. nemá zvláštního ustanovení, pročez platí předpis
§ 14 nesp. pat. ve znění cís. nař. ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák.
Podle tohoto ustanovení jest pak rekurs do rozhodnutí druhé stolice
o útratách nepřipustný a byl-li podán, jest jej odmítnouti. Bylo se proto
o dovolacím rekursu usnísti, jak se stalo. Výrok o nákladech vyjádření
odpůrců opírá se o § 44 shora uvedeného zákona č. 30/1878.

Čís. 6997.

**Bylo-li zboží úhrnně objednané podle ujednání fakturováno a zaslá-
náno po částech, šlo o jedinou trhovou smlouvu s různými dodacími ter-
míny. Byl-li kupitel v prodlení s placením předchozích účtů, byl prodatel
oprávněn zadržeti další zásilky zboží až do zaplacení dřívějších faktur.
Lhostejno, že prodatel použil též zadržovacího práva podle druhého od-
stavce šu 1052 obč. zák., shledav při vymáhání splatných faktur spo-
rem a exekucí, že majetkové poměry kupitelovy se zhoršily tak pod-
statně, že nemůže ani drobné účty včas vyrovnati a že jest tím ohroženo
i zaplacení jeho dalších účtů. Jmenovitě nebyl prodatel povinen k dal-
ším zásilkám, odepřel-li kupitel přijati předchozí zásilku.**

(Rozh. ze dne 20. dubna 1927, Rv I 1626/26.)

Ve sporu o zaplacení kupní ceny za objednané zboží namítl žalovaný
najmě, že mu žalobce dosud zboží nedodal. Žalobě bylo vyhověno
s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Nižší soudy doličily správně z objednávky, že zboží, úhrnně objed-
nané, bylo podle ujednání fakturováno a zasláno žalovanému po čá-
stech, šlo tedy o jedinou smlouvu trhovou s různými dodacími termíny
a sám žalovaný ještě v dovolání zdůrazňuje, že zboží mělo se dodávati
postupně vždy po zaplacení dřívějších, splatných faktur. Podle zjištění
nižších soudů byl žalovaný v prodlení s placením tří předcházejících